

Станислав ПЕТКОВСКИ

ЕДНА НЕРЕАЛНА ПРИКАЗНА

На крајот од летото, ете си имаме "занимација" и тоа во главна улога одново нашите сограѓани од албанската етничка заедница. Се чини дека ако не се тие, нашиве вести нема да имаат што да пренесуваат, нема да има "божемен" политички и друг набој во земјава и "божем" сè би ни било супер и добро. Иако не е така, сепак низ перманентноста на еден тип проблеми кои ги имаме во државичево, генерално, речиси сите тешкотии на релација држава - региони каде што преовладува албанската етничка заедница е НЕПОЧИТУВАЊЕ НА ДОНЕСЕНИТЕ ЗАКОНИ и нивно релативизирање и нивна важност до границите на некое подрачје или село. Навистина, да го немавме Вранишковски за да го додадеме во ексклузивитетот на настаните и за етничкото потекло на протагонистите кои имаат главна улога, ќе помислиме дека ВЕСТИТЕ во Македонија ги градат само на сметка на Албанците. Исто така, ниту Србија не нè разочара со својот, веќе втора деценија долгорочен "ПРОЕКТ" - Ајде да правиме непријатели од сите соседи, а и "шире!" Дури сум восхитен како толку брзо и ефикасно произведуваат непријатели. Ако и од Македонците успеат да направат непријатели, тогаш навистина е точно тврдењето дека со време една вештина се усовршува.

Така, на "истек" од летото, можеме да констатираме дека уште една непрофитабилна организација (и тоа голема) ни оди во стечај. Таа организација се вика за потреби на текстот, Установа за производство на закони. Имено, последниве 12 години во Собранието се потрошија толку многу седници за донесување закони, толку многу ми-

лиони евра се потрошија за изготвување на законите, а види, не можат да се применат ниту во Кондово, ниту во Челопек, на пример. Може да се констатира дека иако имаме донесено закони, сепак немаме донесено ГЛАВЕН ЗАКОН - Закон за примена на Законот. Но, се плашам дека и овој ќе ја доживее истата судбина, па така, корисно е да се донесе Закон за примена на Законот за Примена на законите. Така, толку сè ќе се релативизира, ќе се изгуби поентата, па ќе мораме одново да правиме нови закони за да може неуспешните закони да се применуваат. Тогаш, некој друг собраниски состав ќе ги гласа, некои други луѓе ќе заработат милиони евра за подготовка на законите и на крај по триесеттина години, сите ќе се збогатиме и ќе бидеме уморни од донесувањето на закони, така што ќе мораме да ги почитуваме, за одново да не почнеме да произведуваме закони. Но, што ќе ни се закони без луѓе. Луѓето ги кршат, луѓето ги спроведуваат, а колку што знам во Македонија има луѓе. Вака излегува, има закони, но нема кој да ги почитува и кој да ги спроведува, НЕМА НИКОЈ! Кај се луѓево?

Вранишковски го осудија за "ширење национална омраза", а можеа да го "фатат" за многу други законски недела. И, замислете, само тој во Македонија ја ширел омразата, и тоа строго само целно, низ Македонците. Ова не е одбрана за делото на пиончето Вранишковски, кој со своите размислувања се поистоветува со некои маченици, не гледајќи дека се поистоветил со предмет кој во македонскиот јазик се нарекува "МАША". Во Македонија, во која има толку многу неказнето ширење на национална омраза, делово и казната за Вранишковски изгледаат анахронно и

дури со оглед на целиот контекст ПАРОДИЧНО.

Но, дали е ширење национална омраза кога по етничка основа се двојат, се делат и прават барикади по патиштата. Дали има и малку почитување за мртвите души, кои не се успокоиле поради неоткривањето на нивните убијци, дури и да не може еднаш во годината да добијат соодветна почит, или одбележување. Но, затоа си го имаме Собранието за палење свеќи пред него. Далеку ли е од неширење национална омраза ваквиот и сличните чиновни? Црвената линија е одамна мината и последниве години Македонците во Македонија се граѓани од втор ред.

Ним им одредуваат мерки притвор и за ситни дела, не смеат да носат оружје - веднаш ги апсат и лесно ги проверуваат, лесно ги фискализираат, на нив прво ги вежбаат законите за поширока примена. За нив нема клуч за правична застапеност, но има клуч за правично отпуштање од работа. Сè на сè, некој во осумдесеттите години да ни раскажувал дека ако во сопствената Македонија се нарекуваш Македонец и ако се залагаш за македонското, дека ќе те третираат како да си националист и дека нема да ти дозволат ниту свеќи да запалиш, таму каде што ти загинале блиските, ќе помислевме дека ни раскажуваат нереални и невозможни приказни. Нереална е приказната. Реален е само ГУБИТОКОТ НА НАЦИОНАЛНОТО ДОСТОИНСТВО. Претходно ова го поткопуваа, со името, јазикот, а сега и со верата и со помош на нашите сограѓани од 20 проценти, кои секојдневно нè потсетуваат со своето.

Но, ај сега и јас толку, да не ме обвинат за некако ширење на омраза, кога само ги илустрирам нашиот јад и чемер.